

[Poul Hartling.]

lagt under den da nyudnævnte handelsminister Tyge Dahlgaard. Anden gang var den 9. december, efter valget. Da var statsminister Jens Otto Krag udenrigsminister, men han havde minister Hans Sølvhøj og stadig minister Tyge Dahlgaard til hjælp. Tredje gang er i dag, og nu hedder udenrigsministeren Hans Tabor, men markedsområdet er tilfaldet minister Ivar Nørgård. Der kan ske meget på 12 måneder.

Det er vel naturligt i denne åbningsdebat at følge statsministerens disposition for åbningstalen, og han begyndte netop med udenrigspolitikken. Det er også naturligt, når der just er sket en regeringsomdannelse, som har givet landet en ny udenrigsminister.

Statsministeren sagde, at udenrigspolitikken nu havde en vis aktualitet. Det ejendommelige er så, at i den tale, som fulgte efter, kom der intet ord om dette aktuelle eller om den del af den udenrigspolitiske debat, som har denne aktualitet.

I de tidligere nævnte debatter kunne venstre med tilfredshed notere, at Danmarks udenrigspolitik og sikkerhedspolitik ikke skulle undergå nogen ændring. Det må være naturligt, samtidig med at vi byder den nye udenrigsminister velkommen, at vi igen lægger mærke til, at statsministeren i sin åbningstale understregede, at Danmarks udenrigspolitik og sikkerhedspolitik stadig bygger på det grundlag, der hidtil har været så bredt et flertal om i dette folketing; men det må også være naturligt, at vi beder den nye udenrigsminister klart erklære sig om dette forhold.

Statsministeren har jo sagt, at der ikke må være uklarhed om Danmarks udenrigspolitik, og hans motiv for regeringsomdannelsen var bl. a. at sørge for, at der skulle være klarhed om Danmarks udenrigspolitik. Det må derfor være naturligt, at vi beder den nye udenrigsminister tydeligt udtale sig om dette spørgsmål.

Det hænger også sammen med, at den nyudnævnte udenrigsminister, straks da han blev udnævnt, både i pressemøder og over fjernsynet erklærede, at han ikke havde noget imod at gå i regering sammen med socialistisk folkeparti. Nu er det jo erkendt, at socialistisk folkeparti har et andet udenrigspolitisk mål, end vi har, og det må da være vigtigt for folketinget at

få den fornødne klarhed også gennem en udtalelse af udenrigsministeren.

Der skal ikke være nogen tvivl om venstres standpunkt. Vi tilsiger regeringen et samarbejde om den udenrigs- og sikkerhedspolitik, som hidtil er blevet ført. Dens mål er at bevare Danmarks frihed og selvstændighed, den bygger på arbejdet i De Forenede Nationer og de andre internationale organisationer, og den vil bevare Danmarks stilling som et aktivt medlem af den vestlige alliance.

Hvis vi vender os til markedspolitikken, er stillingen også her ganske klar. Venstre er enig med regeringen om at ønske Danmark tilsluttet Det europæiske Fællesskab. Vi siger imod dannelsen af det forenede Europa, som både vil kunne skabe stabilitet og sikkerhed i Europa, og som også vil betyde en politisk og økonomisk forbedring af Danmarks situation.

Det europæiske Fællesskab er nemlig ikke blot økonomi; når talen er om Fællesskabernes økonomiske perspektiver, kommer vi nok nemt til at overse det, som på blot lidt længere sigt kan være det afgørende. Vi står nu godt 22 år efter anden verdenskrigs afslutning. 22 år efter første verdenskrig stod Europa midt i en ny storkrig, udsprunget i Europa. I mellemtiden havde hele den vestlige verden gennemlevet økonomiske kriser, 1930ernes enorme arbejdsløshed, stagnation og tilbageslag.

Udviklingen har lært os, at et samarbejde og fællesskab er en nødvendighed for Europa, og økonomisk og socialt åbner dette samarbejde for nye fremgangsmuligheder. Hertil kommer, at vor tids udvikling i så høj grad har bragt konkurrence om forskning og viden, og dette stiller krav, som Vesteuropa kun kan løfte i fællesskab. Skal Vesteuropas lande på disse områder og i hele den teknologiske udvikling ikke blive u-lande imellem de store supermagter, kræver det et samvirke i Vesteuropa.

Det er derfor klart, at det koster, jo længere vi står uden for opbygningen af dette samarbejde, og det har kostet Danmark dyrt at stå udenfor. Derfor må det sigte, som markedspolitikken har, ikke tabes af syné, og regeringens håb om, at forhandlingerne hurtigt kan påbegyndes, deler jeg. Netop i dag er der fremkommet oplysninger om Europakommissionens rap-